

מורפסים תפוזיץ חומים, לה צורף מעיל פלרינה באורך 7/8 דגם זה שהוצג עליידי הדוגמנית השוודית איתי הולמברג בת ה־25, נקרא „מרוץ פוסים“ (באמצע): שמלת־ערב מאורגנזה בתכלת־תורכזי, אשר המעניין בה הוא דוקא כנב המכוניץ. הגב הוא גבה של סוניה רודל האיטלקיה בת ה־26. (משמאל): שמלת סמן שחורה, אשר בשוליה שני וולנים עשויים מעשרות כווצי טול, הנראים מרחוק כפרווה. על שמלה זו, שתוכננה להופעת ערב, נלבשת טוניקה מטול שקוף באורך 7/8.

הן ידעו להראות את הדגמים ולטשטש את דמותן למרות שהיה להן יופי בולט; והמודלים של הארכיטקט־משעבר סרגיו מינגולוני, הפוליטיקאי־משעבר קרלו גוגנהיים, והאופנאי־מבטן אמיליו פררדיץ שוברט — הקסימו, סיחררו וצפרו נשימתן של מאות צופות בתצוגה. היה זה בתצוגת הגאלה האיטלקית ב„אכדרה“, שנערכה במוצאי שבת האחרון כיוזמת ארגון ויצ"ו למען קרן הילד. בלבו כמיוחד שלושת הדגמים שבתמונות. (מימין): שמלה צרה ממישי לבן, עליו

אמנות

פזמונים

יא מוסטפה

בליל הג'ה־עצמאות האחרון, כשהמונים חגגו ברחובות, ניגנו התזמורות בסינות הזמר מנגינות ישראליות. אולם דווקא נעימה אחת, שלא נוגנה עליידי שום תזמורת, לא משה משפתי החוגגים, בקעה מכל פינה. היתה זו נעימה מנוענת מתניים, בעלת קצב כובש וגחן מזרחי.

רק מעטים שנשחפו בקצב הנעימה ושרו את מילותיה הצרפתיות־ערביות מבלי להבינו, ניסו לתהות על מקורה של מנגינה זו. הם לא היו היחידים. המנגינה התפשטה על פני כל חלקי־הבל במהירות ההדבקה של שפעת אסיאתית. הפכה לפופולרית במועדוני לילה, בפרבריי־עוני, בארמונות החברה הגבוהה ובמצעדי הפזמונים של תכניות־הרדיו. מקורה של המנגינה, שהפזמון החזור שלה הוא: „יא מוסטפה, יא מוסטפה, יא אחי באק יא מוסטפה“, הוא בשיר סטודנטים שן במצריים. האיש שהעלה את השיר לדרגת שלאגר בינלאומי, היה אף הוא יליד מצריים. שמו: בוב עזאם.

עזאם, בן ה־37, יליד קהיר המתגורר בג'נה דובר חמש שפות, חיבר את מילות השיר שהן תערוכת של שלוש שפות: ערבית, צרפתית ואיטלקית:

Cherie, je t'aime, cherie, je t'adore
(בצרפתית: יקירי, אני אוהבת אותך, אני מעריצה אותך.)
Como la salsa del pomodoro.
(באיטלקית: כמו מיץ עגבניות.)

Ya Mustapha, Ya Mustapha.
Ana baheback, Ya Mustapha.
Sabaa senin fel Attarino,
Delwati guina Chez Maxim's...
(בערבית: יא מוסטפה, יא מוסטפה, אני אוהבת אותך יא מוסטפה. שבע שנים בעטר ין (רובע בקהיר) ועתה באנו לשה מקסימס.)
בוב עזאם היה חשמלאי לפי מקצועו. הוא למד חשמלאות בשרתו בצי הבריטי, במלחמת העולם השנייה, פתח לו עסק פרטי בקאהיר לאחריה. בין השאר ביצע עבודות חשמלאות ב־200 מחדרי ארמונותיו של פייסל, ראש ממשלת ערב הסעודית. אולם בוב לא הצליח לצבור רחמים מעסקו זה. הוא פנה למוסיקה, אירגן לו חמישיית נגנים, שטרו בכה בארצות המזרח בנוגה נעימות קלות. תזמורתו הצליחה להמלט מהלבנון, ערב המהפכה שפרצה שם בשנת 1958, ומאו מופיעה במועדון אצל מקסט בג'נה.

מוכן אפילו להיות כופר, אבל לא לבית סוהר“.

דרכי אדם

המציל הפך אלוף

במשך ימים מספר לא ירד שמו מעל דפי העיתונות. כולם הללו את מסירותו וכשרו הביצוע שלו. הוא הציל תינו של ילד פצוע אנוש אך יאיר בן ניסים (29), חובבי־הרדיו מכפר־גנים שלייד פתח תקוה לא התלהב. „מזלו של רמי כץ היה שונאיתי בבית בגלל התחרות העולמית של החובבים. פרשת ההצלה תישכח מהר. אותי מעניין אם רמי כץ שניצל הביא לי גם מזל בתחרות“, הוא אמר.

וכאשר קיחה יאיר למזל, לפני כשנה, הוא התכוון למאכסימום. כי בשלוש התחרויות הקודמות, בהן השתתף, נטל לפי הסדר את המקומות: תשיעי, רביעי ושני. פרסומת חולפת לא ענינה את חובבי־השדור הצעיר, המשקיע את כל הסכונותיו ושעותיו הפנויות מעבודתו במשרד הדואר, בפיתוח משדורו, חלם רק על כיבוש המקום הראשון בתחרות החובבים.

השבוע הגיע לארץ אביו של הניצול רמי כץ. מעשהו הראשון היה לנסוע אל יאיר, ללחוץ את ידו. באותו שבוע הוציא רצה זה הירחון הנפוץ ביותר של חובבי־הרדיו. זו היתה רק שאלה של זמן שחבורת ה־4x4 (אות הרדיו של חובבי ישראל) יגיעו אל הצמרת. כתב הירחון. „נקמה מאבק פינה, בביקתה שלך“, כתב לו בהומור נשיאם ה־עולמי של החובבים, „גביע גדול בדרך“.

חוכר

השר חייב להכיר

הדי העלמו של תינוק־עודה מ־תימן נשמעו השבוע בבית המשפט העליון בשעה שהוצא לפי בקשת משפחת האבד פליטאל דוד (העולם הזה 1118). צו על תנאי נגד שר הבריאות שיבוא וינמק מרוע לא יחפש וימצא את הילד. . . . מאשמת ביצוע מעשים מגונים בילדים בעת שי שימש כמזכיר מועצת פועלי כפר־סבא (העולם הזה 1133) זוכה השבוע בבית־משפט השלום בפתח־תקוה נחום דוד. . . . שער רורית א־החזרת דמי־הכרטיסים לצופים שבאו לתזות במשחק הכדורגל בין קבוצות הכז ושמשון שהתבטל, אשר עליה התריע העולם הזה (1180) בכתבה תחת הכותרת הרמאים. הועלתה השבוע בכנסת. בשאלתה לשר המשפטים ביקש חי־כ תרות, מרדכי אולמרט, לדעת אם לא היה במעשה זה משום צביעה פלילית. התשובה: „האגודה לא היתה אשמה באי־קיום המשחק“.

בעת ילידה האחרים חולה שיתוק ילדים — לביתה, סיפרה לבעלה את הסיפור האיום. הבעל יצא כמעט מדעתו. „הם ישלמו בשביל זה“, אמר אחרי שנגרע במקצת. הוא פנה אל עורך־דין, ביקש ממנו לתבוע למשפט את הרופא המנתח ואת מדינת ישראל האח־ראית על בית־החולים. עורך־הדין הראשון סירב לטפל בתביעה. גם השני והשלישי סירבו. „היו להם בודאי סיבות רפואיות“, ניסו הפרקליטים לנחם את האב המסכן. וכך ארע שאשר גרטי נאלץ להתרוצץ שנתיים מעורר־דין אחד למשנהו.

השבוע הגיש בשמו עורך־דין אמתי דיבון תביעה על סך של 56 אלף לירות. „על ידי קטיעת הרגל“, נאמר בכתב התביעה, „מבלי לקבל את הסכמת ההורים, ביצעו הנאשמים בגופה של הילדה מעשה תקיפה“. בדירת הרורה וזחלת עשירה ההספיה בת החמש על ארבע, היא מסרבת להשתמש בפרוטזה שהתקין לה משרד הסעד, זורקת אותה ובוכה, „זאת לא הרגל שלי. אני רוצה את הרגל שלי“.

ספירת הנהג

נהג־המונית הקשיש היה אובד־עצות. ה־משטרה האשימה אותו בכליאת נוסעת צעיר רה ובעשיית מעשה מגונה בגופה. „בחי שלא עשיתי לה כלום“, הוא סיפר ביאוש לסקרנים שהסתובבו במסדרון בית־המשפט, „רק התחכנתי על המחיר וכשהיא לא רצתה לשלם מה שקבענו החזקתי אותה במונית“. „או אסור לך להודות“, קבעו המומחים למשפט מבין הצופים.

דקות מספר אחרי כן, כשעמד הנהג בפני שופט־השלום שקרא בפניו את גליון האי־שום, ענה בבטחון: „לא מודה“. השופט גתן על התיק שלפניו, החל לרשום את הכפירה באשמה של הנהג. „ובכן אתה כופר“, הוא שאל את הנהג שנית, כדי לה־יות ובטוח במה שאזניו קלטו, על אף הרעש. כששמע הנהג את המילה „כופר“ אבד לו כהרף עין בטחונו העצמי. הוא ירעד בכל גופו, הניף את ידו אל השופט וקרא: „כופר? לא, לא כופר. זה לא“. השופט לא התרגש, המשיך לרשום בתיק שלפניו. ה־פעם היה זה כבר פסק־דין. „חודש מאסר“, הוא פסק. „שבועיים מאסר ממש ושבועיים מאסר על תנאי“.

הנהג התנודד מאימה. הוא ניסה לומר משהו אך השוטרים דחפוהו לעבר חדר ה־מעצר. על המדרגות פגש בעורך־דין שהאזין לכל הפרשה. „אזוני, הצל אותי, הגש ער־עור“. התחנן בפניו. „אבל מה יש לך לחדש?“ שאל עורך־הדין. הפעם ענה הנהג מיד: „רק לא לבית־הסוהר“. התחנן — „אני

ששמח על החלטת מרכז הארגון להרחיק את ארד משיבותיו: „ארד משקר באומרו שלא קיבל שכר תמורת עבודתו בארגון. הוא קיבל בכל חודש למעלה מ־200 לירות עבור שני ימי־עבודה בכל שבוע, בעוד שיושבי הראש הקודם קיבל 120 לירות בלבד“.

בעיקר רגו לוטנברג הרוה על בוכויו של ארד. „הוא ערך ארוחת־פאר כמלון השרון לאיזה פילגדי אחד בשם יאנון והוציא 242 לירות ללא־אישור“, התלונן ה־מוכיר התל־אביבי. „ארד שילם ליומן כרטיס 550 לירות כדי שיצלמו אותו בטכס תנוכת־בריכה חדשה, ו־652 לירות לאיזה צלם, שצילם אותו במסיבה בלתי־השוכה“.

היה זה רק חלק קטן מן ההאשמות. מה שרגזו את העסקנים היה דבר חשוב יותר: ארד תמך בביטול ההקלות הניתנות לנכים כדי לרכוש חפצי־מוותרות, כתמורה דרש מן הממשלה שתממן את בית המפגש לנכי מל־המת־שחרור.

סיים לוטנברג הוועים: „במקום לבדוק את האשמותיו, צריך לברר את ההאשמות נגדו“. לרוע מזלם של הנכים היה צורך לבדוק את האשמות שני הצדדים.

חשפת

מחירה של רגל

מצבה של עשירה בת השלוש הלך ורע. כשהגיעה מידת־החום 40 מעלות, ציחה רופא־הילדים שלה, ה־ר מאיר בלכנר, לאשפזה בבית־החולים הממשלתי אסף הרור פא בציריך. באבחנה קבעו רופאי בית־החולים שהיא סובלת מדלקת־ריאות. בכל יום היתה האם, ויקטוריה גרטי, נז־סעת ממקום־מגוריה בראשון־לציון לביקור אצל בתה החולה. כשבאה באחד הימים, שבועיים אחרי שעשירה הוכנסה לבית־החולים, הודיעו לה הרופאים כי ברגלה השמאלית של הילדה התפתח סיבוך וכי יש צורך בניחות.

האם הפרימיטיבית שמעה את המילה גי־תוח והתחללה. „לא ניתוח! זעקה, „אני רוצה קודם לשאול את בעלי“. למחרת תזרה שוב לבית־החולים. ביתה הקטנה שכבה ב־מיטתה כרגיל. אולם משהעיפה האם מבט שני בגוף הכחוש חשכו עיניה. רגלה הש־נאלית של עשירה היתה קטועה מתחת לברך.

מיללת וזחחת רצה האם אל הרופאים. „מה עשיתם לילדה שלי?“ קראה והתנפלה עליהם. הרופאים ניסו להרגיעה, הסבירו לה היו חייבים לקטוע את רגלה של הילדה בגלל גנרונה (הרעלת דם מרקיבה) שפשתה באבר.

ממרת בככי חזרה האם — שאחד מאר־